

Arrest

nr. 69 917 van 16 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 9 september 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid van 29 juli 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DER HASSELT, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 16 maart 2005 een asielaanvraag in. Hij verklaarde hierbij dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 12 april 2005 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.3. De commissaris-generaal nam op 6 juli 2005 de beslissing dat verder onderzoek inzake verzoekers asielaanvraag noodzakelijk was.

1.4. Op 3 november 2005 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

1.5. De Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen verklaarde op 8 september 2006 het tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 3 november 2005 ingestelde beroep ongegrond en weigerde verzoeker de vluchtelingenstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State.

1.6. Bij arrest nummer 187.079 van 14 oktober 2008 verwierp de Raad van State het tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen van 8 september 2006 ingestelde beroep.

1.7. Verzoeker diende bij schrijven van 27 april 2009 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Bij schrijven van 19 oktober 2009 maakte verzoeker een actualisering van voormelde aanvraag over aan het bestuur.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 17 augustus 2010 om verzoeker op grond van de artikelen 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet tot een tijdelijk verblijf tot en met 17 september 2011 te machtigen.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 29 juli 2011 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 11 augustus 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Gelet op artikel 13 §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006;

Overwegende dat de genaamde [S., B. P.] [...], onderdaan van Nepal, [...]

- gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van artikel 9bis en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006.

Overwegende dat zijn machtiging tot een tijdelijk verblijf werd toegestaan op basis van de bekomen arbeidskaart B (VGB 283925) die werd afgeleverd op basis van het Koninklijk Besluit houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers dd. 7 oktober 2009 (B.S. 14 oktober 2009).

Overwegende dat als voorwaarden voor de verlenging van zijn tijdelijk verblijf in onze vorige instructies dd. 17 augustus 2010 werden opgenomen:

"Minstens drie maanden voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning dient volgende persoon een arbeids- of beroepskaart en het bewijs van effectieve en recente tewerkstelling te leveren:

[S., B. P.] [...]

Tevens kan de verlenging van het BIVR slechts toegestaan worden indien hij binnen de drie maanden voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning het bewijs van zijn identiteit en nationaliteit levert in toepassing van het Koninklijk Besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister."

Overwegende dat betrokkene ter staving van zijn aanvraag tot verlenging van de verblijfskaart geen bewijs kan leveren van effectieve en recente tewerkstelling. Betrokkene werd op 23 november 2010 aangemeld als werkzoekende bij de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (VDAB). Uit nazicht van de DIMONA-databank blijkt dat betrokkene op diezelfde dag werd afgemeld bij zijn werkgever [T., A.].

Betrokkene kan geen verdere bewijzen van recente tewerkstelling voorleggen, en heeft tevens geen nieuwe arbeidskaart B bekomen.

Voorts legt betrokkene een attest voor waaruit blijkt dat vanaf januari 2011 een beroep werd gedaan op financiële steun van het OCMW.

Overwegende dat volgens artikel 13§3 tweede lid van de wet de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten kan afleveren aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven "indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden"

Wordt besloten om aan hem:

In uitvoering van artikel 26/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan hem (haar) bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovakije, Slovenië, Spanje, Tsjechische Republiek, Zweden en Zwitserland binnen 30 dagen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

2.2. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van "de beginselen van behoorlijk bestuur", van het redelijkheidsbeginsel en van de "billijkheid".

Hij verstrekt volgende toelichting:

"1.

Zoals reeds aangehaald, werd aan de verzoekende partij een tijdelijk verblijf toegekend, op basis van een bekomen arbeidskaart B.

Dit tijdelijke verblijf dient jaarlijks verlengd te worden.

Er dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing, zijnde de verlenging van de tijdelijke verblijfsvergunning, op geen enkele manier rekening [hield] met alle feitelijkheden van het dossier.

De verwerende partij stelt slechts dat de verzoekende partij op het ogenblik van de verlenging niet bij machte was om een bewijs van effectieve en recente tewerkstelling te leveren.

Het geheel van de concrete omstandigheden van het dossier worden geenszins in overweging genomen.

2.

Op het ogenblik dat de verzoekende partij zijn aanvraag tot regularisatie indiende, zijnde in 2009, verbleef hij minder dan vijf jaar in België en beschikte hij over een arbeidscontract. Bijgevolg kon de verzoekende partij zich op dit moment slechts beroepen op punt 2.8.B. van de regeringsinstructies van 19 juli 2009. Op die basis werd dan ook aan de verzoekende partij een tijdelijke verblijfsvergunning toegekend.

De feitelijke omstandigheden zijn op heden gewijzigd. Zo verblijft de verzoekende partij reeds zes jaar ononderbroken in België.

Gelet op deze gewijzigde omstandigheden, kan de verzoekende partij zich op heden in principe beroepen op punt 2.8.A. van de voornoemde regeringsinstructies: een langdurig ononderbroken verblijf in België van minimum vijf jaar.

Niettegenstaande de regeringsinstructies van 19 juli 2009 door de Raad van State vernietigd werden, heeft de bevoegde staatssecretaris zich geëngageerd om de regeringsinstructies blijvend toe te passen, teneinde de rechtszekerheid te bevorderen.

Daarnaast kan evenmin gesteld worden dat de verzoekende partij op heden zich niet meer zou kunnen beroepen op punt 2.8.A, verwijzende naar de zogenaamde ontvankelijkheidstermijn (periode 15 september 2009 tot 15 december 2009) die in de instructies worden vermeld.

Het is immers zo dat deze ontvankelijkheidstermijn door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen strijdig werd bevonden met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en met het gelijkheidsbeginsel en dat bijgevolg met deze ontvankelijkheidstermijn geen rekening mag gehouden worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in die zin in het arrest 53 240 dd. 16 december 2010:

“Zoals de bestreden beslissing zelf aangeeft, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen samen met verzoeker vast te stellen dat de voormelde instructie door de Raad van State werd vernietigd omdat ze geen ruimte meer toeliet voor appreciatie doordat meteen aan de voorwaarde van de buitengewone omstandigheden zoals voorzien in de Vreemdelingenwet was voldaan, wanneer aan de in de instructie opgenomen criteria wordt voldaan en dit terwijl enkel de wetgever de aanvragende vreemdeling kan ontslaan van de verplichting aan te tonen dat er in zijn geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. De verwerende partij miskent aldus het vernietigingsarrest van de Raad van State. De verwerende partij kan zich echter niet verschuilen achter haar ruime discretionaire bevoegdheid. Het is correct dat de verwerende partij ook bij de ontvankelijkheidsfase over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, doch deze ruime discretionaire bevoegdheid heeft betrekking op de beoordeling van de buitengewone omstandigheden. De verwerende partij kan haar ruime appreciatiebevoegdheid niet misbruiken om voorwaarden aan de wet toe te voegen. In casu geeft ze zelf aan dat voor wie binnen de in de instructie vooropgestelde termijn een aanvraag heeft ingediend, de regularisatieaanvraag meteen ontvankelijk wordt verklaard. Zulks is volledig in strijd met het vernietigingsarrest van de Raad van State. Anders is het voor de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag. Evenwel betreft de bestreden beslissing de ontvankelijkheid van de aanvraag en geenszins de gegrondheid van de aanvraag. ... In casu heeft de bestreden beslissing betrekking op de ontvankelijkheid van de aanvraag en niet op de gegrondheid van de aanvraag. Aangezien het onderscheid dat door de verwerende partij wordt gemaakt geenszins redelijk te verantwoorden is, kan verzoeker in zijn betoog worden gevolgd. Een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt aangetoond.” (arrest RVV, nr. 53.240, dd. 16 december 2010, <http://www.kruispuntmi.be/vreemdelingenrecht/detailrechtspraak.aspx?id=13290>)

3.

Als overheidsdienst en rekening houdende met de beginselen van behoorlijk bestuur, dient de verwerende partij, bij het nemen van beslissingen, rekening te houden met alle feitelijke omstandigheden die haar ter kennis zijn.

In casu kan niet betwist worden dat de verwerende partij op de hoogte was dat de verzoekende partij reeds meer dan vijf jaar ononderbroken in België verblijft en principieel in aanmerking komt voor een regularisatie op basis van punt 2.8.A. van de regeringsinstructies. Immers, naar aanleiding van de regularisatieaanvraag van de verzoekende partij in 2009 werden stavingstukken aangaande zijn verblijf in België gevoegd.

Bovendien, in de regeringsinstructies staat het volgende vermeld: 'Bij zijn onderzoek naar de duurzame lokale verankering in België zal de minister of zijn gemachtigde zich niet laten leiden door één factor maar hij zal kijken naar het geheel van de feitelijke elementen samen.'

Dit onderzoek naar de duurzame lokale verankering in België dient niet enkel te gebeuren op het moment van de aanvraag, maar tevens op het moment van de verlenging van de tijdelijke vergunning. Ook op het moment van de verlenging van de machtiging tot verblijf, dient het geheel van de feitelijke elementen in rekening gebracht te worden.

4.

Samengevat, alle criteria opgesomd in de regeringsinstructies van 19 juli 2009 zijn op heden nog steeds van toepassing.

De verwerende partij heeft de plicht om bij het nemen van iedere administratieve beslissing rekening te houden met het geheel van de feitelijke elementen.

De feitelijkheden in casu zijn dat de verzoekende partij meer dan vijf jaar ononderbroken in België verblijft en dat hij zich principieel kan beroepen op punt 2.8.A.

De bestreden beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden. Aan de verzoekende partij dient een onbeperkt verblijfsrecht toegekend te worden."

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Vooreerst laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en art. 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin inhoudelijke kritiek levert, en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verder laat de verwerende partij gelden dat het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001). Wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat hij van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

[...]

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen falen naar recht.

Er dient te worden vastgesteld dat, zoals ook blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing:

- verzoeker bij schrijven dd. 19.10.2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet, waarbij hij zich heeft beroepen op punt 2.8B van de vernietigde instructie;

- de gemachtigde op 17.08.2010 heeft beslist dat verzoeker in toepassing van art. 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet kon worden gemachtigd tot een tijdelijk verblijf t.e.m. 17.09.2011.

In deze beslissing, die op 26.08.2010 aan verzoeker werd betekend, werd als voorwaarde voor verlenging uitdrukkelijk gesteld dat betrokkene minstens drie maanden voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning:

- een arbeids- of beroepskaart en het bewijs van een effectieve en recente tewerkstelling moest leveren;
- het bewijs van zijn identiteit en nationaliteit moet leveren.

- verzoeker op 28.07.2011 stukken heeft voorgelegd m.o.o. de verlenging van zijn verblijf, waaronder:

o loonbrieven van september, oktober en november 2010 (!),

o een attest van het OCMW van 20.01.2011, waaruit blijkt dat verzoeker vanaf 06.01.2011 een leefloon krijgt,

o een inschrijvingsbewijs bij de VDAB, waaruit blijkt dat verzoeker sedert 23.11.2010 is ingeschreven als werkzoekende,

o een bijlage C4 generatiepact dd. 31.12.2010.

- de gemachtigde tevens nazicht heeft gedaan in de Dimona databank, en hieruit eveneens is gebleken dat verzoeker sedert 23.11.2010 niet meer is ingeschreven als werknemer.

Gezien het voormelde heeft de gemachtigde terecht beslist dat verzoeker niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden, en werd hem overeenkomstig art. 13 §3, 2e lid van de Vreemdelingenwet geheel terecht bevel gegeven.

De gemachtigde verwijst in de bestreden beslissing terecht naar de aan verzoeker gestelde voorwaarden voor verlenging van zijn verblijf, alsmede naar voormelde vaststellingen aangaande het niet leveren van bewijzen van een effectieve en recente tewerkstelling (integendeel is verzoeker sedert 23.11.2010 niet meer ingeschreven als werknemer maar wel als werkzoeker en werd tevens beroep gedaan op financiële steun van het OCMW) en het niet voorleggen van een nieuwe arbeidskaart B.

Verzoeker betwist deze concrete motieven van de bestreden beslissing ook niet; hij gaat er zelfs niet eens op in.

Er kan enkel worden vastgesteld dat:

- verzoeker op 26.08.2010 kennis heeft gekregen van de beslissing van de gemachtigde van 17.08.2010 houdende machtiging tot een tijdelijk verblijf t.e.m. 17.09.2011, waarbij verzoeker expliciet gewezen werd op de voorwaarden voor verlenging,

- verzoeker niet heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden voor verlenging, zodat de gemachtigde terecht een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen overeenkomstig art. 13 van de Vreemdelingenwet.

Het loutere gegeven dat verzoeker inmiddels wel zou voldoen aan de verblijfsvoorwaarde van punt 2.8A van de vernietigde instructie, is in casu niet relevant en kan geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Verzoeker kan niet dienstig ontkennen dat hij zich in zijn aanvraag van 2009 heeft beroepen op het arbeidscontract dat hij had afgesloten met een werkgever, en dat de machtiging tot tijdelijk verblijf er gekomen is op grond van dit element (zie ook het schrijven van 08.07.2010 aan verzoeker, waarbij aan verzoeker is meegedeeld dat onder voorbehoud van voorlegging van een arbeidskaart B, instructies tot afgifte van een BIVR werden verstuurd naar de gemeente).

Terwijl in de beslissing tot tijdelijk verblijf dd. 17.08.2010 uitdrukkelijk melding is gemaakt van de voorwaarden waaraan verzoeker moest voldoen opdat zijn tijdelijk verblijf verlengd kon worden.

Of verzoeker intussen al dan niet meer dan 5 jaar in België verbleef was geen van de voorwaarden tot verlenging, en is in casu dan ook niet aan de orde.

Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat de gemachtigde moest rekening houden met een element dat niet relevant was voor de beslissing houdende machtiging tot tijdelijk verblijf (beslissing die op andere elementen was gesteund), en waarop verzoeker zich pas voor het eerst in zijn verzoekschrift beroept.

Zijn beschouwingen zijn al te gek voor woorden, en doen niet ter zake, Op het moment van de beslissing nopens een aanvraag tot verlenging van het verblijfsrecht, dient de gemachtigde geenszins nog te onderzoeken of verzoeker niet op basis van andere elementen — waarop verzoeker zich trouwens ook niet heeft beroepen — een verblijfsrecht zou kunnen genieten; integendeel gaat de gemachtigde na of nog aan de voorwaarden gesteld aan het verblijf van de vreemdeling, voldaan is. quod non in casu.

Verzoekers beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, die terecht werd genomen binnen de ruime discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beschikt.

[...]

De concrete motieven van de bestreden beslissing volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden, en hem bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

Indien verzoeker meent dat hij om andere redenen toch in aanmerking komt voor verblijf, staat het hem vrij een verblijfsaanvraag in te dienen.

De verwerende partij laat dan ook gelden dat de bestreden beslissing deugdelijk en afdoende werd gemotiveerd. Er is naar behoren voldaan aan de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel, hetgeen onmiddellijk kan worden vastgesteld wanneer men er de motieven van de bestreden beslissing op naslaat.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.”

3.3.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.3.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht in het kader van de toepassing van de bepalingen van artikel 13, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 13, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

[...]

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;”

Verzoeker betoogt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier. Hij stelt dat de feitelijke omstandigheden sinds zijn aanvraag om machtiging tot verblijf zijn gewijzigd en dat hij thans reeds zes jaar ononderbroken in België verblijft en zich bijgevolg kan beroepen op het punt 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan evenwel slechts vaststellen dat uit de stukken van het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoeker bij schrijven van 27 april 2009 een aanvraag indiende om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Bij schrijven van 19 oktober 2009 maakte verzoeker een actualisering van voormelde aanvraag over aan het bestuur. Hieruit blijkt dat hij verzocht om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op grond van zijn ononderbroken verblijf in België sinds 31 maart 2007, zijn duurzame lokale verankering en het gegeven dat hij beschikte over een arbeidscontract. Uit de stukken van het dossier kan verder worden afgeleid dat verweerder op 17 augustus 2010, nadat de bevoegde dienst van het Vlaamse Gewest op 16 augustus 2010 had beslist tot afgifte van een arbeidsvergunning en een arbeidskaart B, besloot om verzoeker op grond van de artikelen 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet te machtigen tot een tijdelijk verblijf in België tot 17 september 2011 op grond van voornoemde elementen. Verweerder gaf hierbij aan dat verzoeker, teneinde een verlenging van zijn verblijfsmachtiging te verkrijgen, ten laatste drie maanden voordat de geldigheid van zijn verblijfsmachtiging zou verstrijken een arbeidskaart- of beroepskaart en het bewijs van effectieve en recente tewerkstelling diende over te maken. Op 28 juli 2011 verzocht verzoeker om zijn tijdelijke verblijfsmachtiging te verlengen. Hij maakte hiertoe volgende stukken over aan het bestuur: loonfiches voor de maanden september, oktober en november 2010, een op 23 november 2010 gedateerd bewijs van inschrijving bij de VDAB, een C4 gedateerd op 31 december 2010 en een op 20 januari 2011 opgesteld schrijven van het OCMW te Leuven waaruit blijkt dat het Bijzonder Comité voor de Sociale Dienst op 19 januari 2011 de beslissing nam tot toekenning van een leefloon ten bedrage van 740,32 euro per maand aan verzoeker vanaf 6 januari 2011. Verzoeker betwist niet dat hij door voorlegging van voormelde stukken niet heeft voldaan aan de door het bestuur gestelde voorwaarden voor de verlenging van zijn tijdelijke verblijfsmachtiging.

Verzoeker houdt daarnaast ten onrechte voor dat verweerder, in het geval hij een machtiging tot een tijdelijk verblijf op een specifieke grond aan een vreemdeling heeft toegestaan doch nadien vaststelt dat niet is voldaan aan de voorwaarden voor een verlenging van deze verblijfsmachtiging, moet onderzoeken of de betrokken vreemdeling niet op een andere grond – die daarenboven nooit eerder door de betrokken vreemdeling is aangebracht – kan worden gemachtigd tot een verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het komt in dat geval immers aan de vreemdeling toe om een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te richten tot het bestuur. De Raad stelt dan ook vast dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij betoogt dat ten onrechte geen rekening is gehouden met de elementen in het administratief dossier waaruit zou moeten blijken dat hij ondertussen meer dan vijf jaar in België verblijft en dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont dat hem in toepassing van artikel 13, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden gegeven.

In zoverre verzoeker zich verder nog beroept op een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing niet in toepassing van deze wetsbepaling is genomen en deze bepaling in voorliggende zaak ook niet toepasbaar is. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan bijgevolg niet dienstig kan worden ingeroepen.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt krachtens artikel 13, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden.

3.3.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3.4. In zoverre verzoeker – naast de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel – de schending van andere beginselen van behoorlijk bestuur lijkt te willen invoeren, dient te worden vastgesteld dat hij in gebreke blijkt om op een duidelijke wijze enig ander geschonden geacht beginsel en/of de wijze waarop dit beginsel door de bestreden beslissing is geschonden aan te geven, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

3.3.5 De Raad moet verder benadrukken dat hij enkel de rechtmatigheid van de hem voorgelegde beslissing kan toetsen en het hem niet toekomt te beoordelen of een administratieve beslissing billijk is (cf. RvS 15 december 2008, nr. 188.772).

Het enig middel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK